

сичко увличаше въ устрема си и само него отминуваше и оставяше. Други силни минци движахъ кърмилото на народното съзнание, други имена носеше славата на крилата си, и тие имена му се чиняхъ като една хула възъ неговото. Неспособенъ да се отнесе великодушно къмъ буйнитѣ напѣни на младия животъ и да привѣтствува въ тѣхъ надѣждитѣ на бѣдѣщето, той се отдаваше жертва на най-черната завистъ и горчива умраза противъ *новото*. Уединението вече не го запазваше отъ живи страдания, той виждаше на около си равнодушието и забравата, — че никой не дѣлеше раздражнението му, не се покланяше на кумира му; още по-малко се досѣщаше да гуди лѣкъ на парливо болящата рана на честолюбието му. И понеже му се видеше, че никой не бѣше съ него, той се обяви противъ сичкитѣ. Той запрѣзира обществото; но това прѣзрѣние не можеше да му запълни страшната нравственна пустиня, на която кръга всѣки день се разширяваше около му.

Нещастенъ чловѣкъ! Той би могълъ да избѣгне сичкитѣ тие терзания, ако природата да бѣше турила капчица любовъ въ душата му, както бѣше влѣла потокъ клокочущъ егоизмъ.

Той умрѣ отровенъ, убѣденъ, че е непризнатъ — самъ непризналъ нищо — въ пѣленъ разривъ съ врѣмето, съ поколението, на които той не сфана значението, както и тѣ прѣстахъ да подозиратъ съществуването му . . . Той даже нѣмѣ отрицателното утѣшение да бѣде изложенъ на гонения; но никой го не гонѣ. Гонатъ само живущата сила, която зима участие въ еволюцията на общественний духъ и мисълъ. Никой не кѣтне една почтенна останка отъ миналото; плѣсенъта и мѣхътъ нѣматъ неприятели.

